

Forfatter: Arrebo, Anders

Titel: Hexaëmeron. Første Dags Anhang

Citation: Arrebo, Anders: "Hexaëmeron. Første Dags Anhang", i Arrebo, Anders: *Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965*, udg. af VAGN LUNDGAARD SIMONSEN ; Jørgen Glahder , Munksgaard, 1965-83., s. 75. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-arrebo01val-shoot-workid66613.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Følger nu *Appendix gemina* eller dobbelt Anhang til den første Dag.

Først, at den skabte Himmel oc Jord
skulle forgaae.
Dernest, at Englene ere oc i Begyndelsen
skabte Gud til ære, oc dennem til Tieneste som
skulle arfve Salighed.
Under Alexandriniske Riim, oc Jambiske maade, dog
med idel *foeminin*-endelser; hvilket slags siden beholdis
indtil den sivende Dags Verk.

Første Dags første Anhang.

DEn Hertug stoor, (om hvem det skrefvet er troverdigt
At hand paa Øret hâr Guds Lov studeret ferdigt (a)
Hand hafver os nu lært, at Himmelen oc Jorden
De ere skabte; saa til eenist Verden vorden.
Dog daarligste Fornuft med svage *fundamenter*,
Her ilde bringer frem *Leucippiske* Studenter (b)
Som sig' at være fleer' end denne Verden eene)
Det icke viise Folk, men det en Nar maae meene.
Thi om der i Natur meer end een Verden vare,
Skuld' ej den øfverste med Land oc Vand til fare,
Fra ofven styrte ned, oc paa den nærste falde?
Saa blef et *Chaos* nyt, foruden Skik med alle.
Til med imellem dem, oc maatte leddigt være,
Som deres Bygning stoor omringe kund' oc bæere,
Ja dreje saa omkring, at dette tunge naaede
Det andet alt for snart; hin anden saa at skade.
Nej! i Naturen, alt er digted ud oc inde,

76

Saa intet, intet tomt, er nogensteds, at finde.
Derfor kand ingen drik af først opstucken tønne,
Før den besvicked oc belufted er, udrinde.
En Puuster icke kand, naar den er Mund forstopped
Af sig udblæse Vind; Viin-ammen digt tilpropped
Ej fryse kand saa læt i kaalde Vintertiide;
Oc gyde-kanden ej paa Sommerdag hin bliide,
Bespruder Hafven, naar tæt Halsen er den lange.
Ja Vandet rende-leet imod Natuurens gange,
Kand icke lide tomt, men før i Luften springer
Af Træ- oc Kaaber-post, ret som det hafde Vinger.
Saa ilde liidt, oc saa forhadet med sin komme
Forvist af alting er, det ledig' oc det tomme.
O *Alexander* stoor, hvi lader du dig lede
Af *Anaxarcho* vild, lad af, lad af at græde.
Sig ej bekymmerlig; Jeg nepp' i mine Dage
Kand vinde Verden een, oc der er meer tilbage!
O *Alexander* stolt, vind Verden først den eene,

Du, for den anden saa, tiid hafver nok at veene.
Saa er kun Verden een, oc Gud som skabte hende,
Den Gud, den samme Gud, skal ocsaa Verden ende.
Skabt Himmel oc skabt Jord vel snart forgaae med alle,
Men Christus skal igien sit Ord ret aldrig kalde.
Du Verden dødlig est, thi dine Lemmer mange,
Steds ryckis hen med Mact, ved Døden de afgang.
Oc al din anfang med, gjør os om enden kyndig,
Oc alting her oc der forandris idel-stundig.
Bliif ved du viise Græk, saa Himlen rund at kalde
Det femte Væsen; oc lad ickun dig befalde,
At Verden ævig er; fordi ej Mennisk-øje,
Hår hendes ophaf seet, seer enden derfor nøje.
Håer nu de *Parcæ* først afskaaren Liifsens tvinde,
Meent du at dødlighed i Maanen er at finde?
Hvad gjør du af dig selv? din u-begrundet Lære,
Kand ej forbiud' engang, ild Verden at fortære

77

Mand skal engang vel see de haarde Klipper befve,
De høje Bierg' af fryct smelt sig at lade kløfve,
Da huulen bryste skal, den Marke-dal med banke
Forsuulled kastis op, ofvr Skofv' oc træer de ranke.
Forkeered i huer andt: oc floderne fortørris;
Den øfrig vedske skal til Blod forandred hørris;
Det Haf skal brænde klart, den grumme hval i Strande,
Skal vræle lydeligt, forvilded paa det sande.
Den Dag skal være slet med Mørket om beringed,
Oc Himlens Ansict liust, med Dunckelhed betvinged:
Neptunus skal sig fast ofvr høje Skyen røre,
Da *Phoebus* Maanens karm skal højbedrøfved kiøre:
De Stierne falde ned: Nat larm U-ordning gifver,
Fryct, redsel, grusom Død opvartere der blifver:
Oc Guds forbittred Haand, ja, hans retfærdig Vrede,
Som Verdens Dommer' er, skal findis grum tilstæde,
At gjør' af Verden al en Fyrbold snart at brænde,
Som hand ved Syndflods Mact, den første Verden skende.
Stiernkiiger' u-forskæmt for viidt hen ud I søger
I eders Almanach oc Ephemerske Bøger
Med Maaned, Aar oc Dag om Verdens sidste tiide
Naar dem tilslutte maae *Saturni* Porte viide.
Naar jeg der tænker paa, da gaaer jeg fra mig selfver,
Mit Liif er Krafte-løs oc Siælens Tale skelfver.
Heel falsk den regning er, *credit det facit* taber,
Alting forvirrer sig, I slet i Mørket staber
Med eders gißning løs: Guds Himmelske *Secreter*
For eder blifv' urørt, dog I beseer Planeter.
Det Seirverk i Guds Haand, gaaer vist oc fast alleene
Hand hår den Almanach med Guld-bogstaf hin reene,
I hvilken skrefven staaer, den stund oc dag til pricke;
Det skal mand eftersee, men forsee kand mand icke.
Da, da vist skal ô Gud, din kiere Søn udkaaren,
Som os til ævig Gafn, er Mennisk fød oc Baaren,
Triumphlig prange frem, af Himle-Thronen høje,

78

U-tallig Engle-Skar, for ham sig da skal bøje.
Hans gyldne Lufte-vogn med skinned blank skal klædes,
Godhed oc retviished da for hans Ansict stædis,
De som den Marmorsteen nu under Jorden trycker,
Den Hafvet vild hår qvaldt oc sverdet bidt i stycker,
De som *Vulcanus* heed, hår i sin Bug fortæret,
De som med deres Kiød hafv' Ulf oc Rafne næret,
Tilliige skull' opstaa' oc hver for sig annamme
Sit eget Kiød oc Been, oc for hans Domstool komme,

Hver høre sin Sententz, den goode med den onde, (rr)
Som ævig holdes skal oc aldrig gaae til grunde:
Da skal til Glæden stoor den gode højt ophøjes,
Den ilde hafver giort, til Helfvede nedbøjes.
O HERre, du der self, stod for Pilato bunden
For vore Synder skyld, med Angest stoor omvunden, Naar du din Engel kiær med stærk
oc liiflig Tone
Den stoore Herre-dag saa vidt skal ud-basone,
I Øster oc i Vest, i Noord- oc Synder-Lande
Oc os fremkalde hver for retten din at Stande:
Vær da min Talsmand good min Sag at lempe hæere,
Saa jeg for Domstool din kand der bestaae med ære.

Første Dags anden Anhang.

Den Viisdoms Fader høj, den Liusens Fader kiere,
Hand kund' ej tag' i Haand end noget bedr' at være,
End først det klare Lius af *Chaos* Klump at drage,
Foruden hvilket, skønt er grumt, hvidt, soort er fage!
Timanthes hafd' omsonst faat *pencil* udi haande
Oc saa *Cyclopem* treft, ret som med Liif oc Aande;
Zeuxis Penelopen; *Parrhasius* gardine;
Apelles venerem med farfver skønn' oc fiine,
Forgefvis hafde tænkt, saa vel at contrafeje,
Hves icke *Titan* dem Lius hafde bragt til veje.
Det priiseligste Verk, som nogen kunde virke,
Den skønne *Mausols* Graf *Dianæ* Hofved Kirke

79

Var oc til ingen brug, opbygt med høj Forstande
Ved *Scopas*, *Ctesiphons* oc lærde *Sostrats* Haande,
Sligt hafd' ej nogen Priis sin Mester efterladet,
Om idel Molm oc Mørk i Verden skulle raadet.
Som Lius det klareste, som gloend' ild at skinne
Gud Englene hâr skabt at tiene sig oc sine.
Om nu saa er Guds Haand, ô hellig Engle-skare,
Hâer eder første Dag med Liuset skabt det klare:
Gud kund' oc eder skabt med Stierners Liuse-krone
Med hvilken er forziert den høje Himle-Throne:
Hvad heller der om er, Gud eder sætt' i Orden
Før Himlen er bered, før hand beredde Jorden,
Jeg vild' end ingenlund' at derom skulde rinde
Mig nogen tvist oc tvifl i mine Dag' i Sinde,
Naar saadan vidskab heldst mig skadelig er mere,
End Simpel U-forstand, med Ydmyghed kand være:
Saa holder jeg for, at, I, hellig Aander, ere
Vist i begyndelsen skabt, udaf Gud vor HERre
U-døddlig, uden Synd, ret gode, Liuse, klare,
Subtilig' af Natuur ja Stærke dertil snare,
Oc (kort at sige) da naar alting ret betractis,
Hans egen Højhed I, ej kund' u-liig eractis.
Men som vel ofte skeer, at de som staae i Naade
Hoos Førster allerbest, oc meest i Landet raade,
De allerførst Oprør oc Tvedract for-Aarsage,
Oc deris færne Land med Krigsmact ofver drage;
Saa de faae sidst et spring til Løn ned af det høje,
Der slaaer dem ned saa dybt, som de tilforn højt fløje:
Saa gik det Englene, som deres Skabers Væsen
Anfeided' uden Sag, oc stifved ad ham næsen,

Formeenende med Mact at styrte ham fra Throne,
Ham spiir at tag' af Haand, af Hofvedet sin Krone.
Men hand som altid er med Torden vel forsiuned,
Den Hoffart før i Mark, kand nederslaa med Liunet,
Hand slog dem ned fra Stool til Helfvedes vanære:

80

Thi Helfved' hver sted er, hvor icke Gud vil være
Det slet fortvilte Pak, hoffærdig, stii i Sinde,
Om de ej baate meer, os det de dog afvinde
At de nu veed hvor viit fra Himlen Helfved daler,
Thi de med eget spring saa lige reisen maaler.
Dog er end viidt derfra, at Satan svigte vilde
Ved denne haarde Straf, men sig fast meer forgrilde,
Paaslectende der i ret Øgelen den grumme
Naar den forstycked er med Sabelen hin krumme,
Dog truer den saa hart, forvundt sin Ondskab bøder,
I døden lader see hans gridskhed ingen døder.
Som *Rhasis* oc forvunt hâr giort i fordum Dage,
Hand ofver Muuren sprang, sin egen Hals at brage,
Af idel Gridskhed reef sig Tarmen' udaf Lifve,
Med Skarnet ofverslog dem hannem vilde gribe.
Fra den tiid Satan ond, den gramme Verdens Første,
Imod den gode Gud, hâr drefvet Krig hin største,
Oc stræbet mæctelig hans Almact at forsvæcke,
Fordunkl' oc ærens Lius hans Kirke-spiir at brecke.
Hand denne Stad sin Printz at røfve fra hâr vofvet,
Det Skib sin Styremand, oc Legemet sit Hofvet.
Men HErrens Majestet gjør Sagen dog ret secker,
Den Undermining ej formaaer oc ej til ræcker.
Stormstigen gælder ej, Carthoen spil omsonster,
Paa den beankred Vold, her daaris alle Konster.
Hand frit bemøder sig Guds Lemmer at fortrycke
Men det med Hofvedet vil ham ej skee til Lycke.
Ej Fisker, Jæger grøn, Fuglfænger hâr saa mange
Garn, Kraage, Fugle-Liim, Diur, Fugle, Fisk at fange
I Vand, i Luft, i Skof, hvor saadant vildt spatserer,
Oc os, med deris Kiød opfangne, føder, nærer,
Som denne Fuuler Aand henlegger for dem alle
Bedragelig; at de fra Gud, til ham maae falde.
Hand veed sin Datter (Synd) saa præctig at staffere,
Saa hver i Verden er med hinde vil bolere.

81

Om Galgen stod for Dør, dog kand mand sig ej holde,
Fra sminked *Dalila*, skøn Skøgen er, den bolde.
Ved venlig Ansict mildt, samt Øjne klar' oc skønne,
Den unge Karl optænd, forføris snart i Lønne:
Det røde dyre Guld hand bruger til en Felde,
Den gierig fanger op, oc anden Verdens Vælde:
En Herre høj af Mood, ær-gierig, roos-betagen,
Med smigren hyckel-roos, blifvr læt af ham bedragen.
Hand veed oc Konster fleer', hvormed hand dem kand tvinge,
Hves Hierte Sind oc Hu, til Verden ej mon hænge.
Tiit mangan frommer Mand, paa Templens spits hand setter,
Indblæs et geistlig Mood, at hand sig self forgietter,
Staar paa sin Hellighed som hand kund' aldrig falde,
Oc med slig hellig Pest forgifver ham med alle.
Den falske *Sycophant* med *Brucho* nafnet bærer
Der i vor Lystgaard skøn de grønne Blad' aftærer,
Vor Sommer-ziir hand stæl, oc Fructen den utalde,
Ej lader andt igien, end bitter Gift oc Galde.
Hvo er, som icke kand, af denne Ræf bedragis?
Men hand end lader sig i Afguds Mund indtagis!
Tal af det Guld oc Sølf, som det self tale kunde,

Oc vel mod sin Natuur tal Sandhed mellem stunde;
I *Delphens* Jomfru nu, nu i Cumæske Nonne
I en *Sybilla* her, der i Orakels vaane
Hand som sig skød af Graf, der Saul ham vilde høre
Oc om Guds forset strengt ret kundskab vist' at gjøre
Hand *Ammons* præsters bryst dem kunde vel forvarme,
Oc føre hiid oc diid paa Smacker oc paa karme.
De af den Afguds Mund (naar sang kom ham for øre)
Oc under tiiden fik, det sandhed var, at høre
Hvi skuld' ej hand med Svig den Staf i Troldmands haande
Til Slangen vende snart, forandre *Nili* vande
Til iidel Blod som stank? oc lade frøer nedregne,
Udi Kong Pharôs Seng, i Landet allevegne.
Thi hand seer, som en Aand u-siunlig, stedse grunder

82

Paa Herrens anslag klog: om hand i dem ej bunder,
Forstaaer hand Lysten dog oc af Forfaring dømmer
Hvad af vil blifve, spaaer; oc Sandhed ofte drømmer.
Til med hand i bedrag, er den fuldkomne Mester,
Som allerklogste Folk forblinder øst oc Vester,
I det hand dem kundgiør, hvad tiiden skal medføre,
Som hand hâr vel tilforn betænkt hvad hand vil gjøre.
At Herrens egen Haand sig derved skuld' ej skamme,
Saa veed hand ofver alt med Konsten høj at bramme,
Som vi oc icke self derpaa i tvifvel stande
Hand meer' end Mennisk-verk, jo rede kand fra Haande,
Men hand u-dødelig i saa mangfoldig' Aare,
Læt hver en Urtes Kraft udgrundlig kand forfare:
Der er oc ingenting som Aander kand forbiude,
At de jo gjøre friit alt hves de act' at yde.
Ej at de allen stund saa lang en tømme drage,
At de nu her nu der, som dem kand self behage,
Maae blinde mangel mand, oc mæchtig' os saa blifve,
At de paa Siæl oc Liif stoor *Tyranni* fuld drifve.
Gud hâr dem fængslet saa, de ej til ævig tiide,
Foruden hans forlof, kand lenken søndersliide.
Det var med Guds forlof der *Achab* blef indtagen
Af den løgnactig Aand, til Ramoths Striid bedragen,
Hand med sin hær drog ud oc matte holde trøje,
Sig hans Afgudisk Siæl af Bolig maatte føje.
I Herrens Pasbords kraft, oc *Satan Job* angriber,
Hans Svenne slaaer ihjel, hans Bolig nederrifver,
Med Huuset følger Koe, faar, Øxen, Aseninder,
End oc hans kiere Børn hand rammer paa oc finder.
Thi det vel stundum skeer, Gud der til Tol tillader,
At mand i Verden her, i Striid med ham gerader.
Hand baade grumme maa' oc fromme tiit anfecte,
At de forførde Folk som *Adam* slet paaslecte,
Saa kunde væckes op af syndsens dval' hin dybe,
Oc her i Naadsens tiid til Christi Kaars fremkrybe:

83

Der tvert imod, at den, som er af Aanden baaren,
I Troen prøfvis kand Guds Ven at blifv' udkaaren.
Men som den Hof-tyransk affældig Mamelucker
(Jeg meen det Diefle-pak, der mod sin Skaber pucker)
U-villig altid er, oprigtigt Folk at tienne,
Men meer (om mueligt var) al Velfart dem formene:
Saa er, der tvert imod, den vel bestandig Skare,
Der ej forlod sin Stat, de ydmyg' Engle klare,
Gern-villige tilsinds did hen sig at forføje,
Hvort dem ledsage vil Guds Bud oc hellig Øje:
Oc deres forsæt er til ingen anden ende,
Hvort de far' op oc ned, oc hvort de sig henvende,

End at den høje Gud, jo meer oc meer kand æris,
Oc hans Børns Salighed jo meer oc meer formeeris:
Forbøden Lyst gaaer ej i deris Hierter bløde,
Guds hellig Ansigt klar at see, er deris føde.
Af det fortabte Faar de Poenitentsens Taare,
Er deris *Nectar* som de eftertørste Saare.
Et Mennisk' æresiugt, ej tracter efter meere,
End mand ham vilde strax, Land, Kron' oc spiir, Levere:
Men denne Skar' ej saa, paa nogen Højhed tænker,
Til arbeid deres Lyst med stilhed dem ej krenker.
Thi Herren skal saa snart ej med sit Hofvet vinke,
Sin Meening sige frem; Ja, skøt snart icke tæncke
Paa nogen nogen Ting, der Engle-post udkrefver,
De det jo strax fuldgjør, saa gierne som de lefver.
En Engel Agars fluct forfølger strax paa Foode
Forsuckrer hendes sorg med Trøst oc Raad saa gode,
Tilmed i vildsom ørk, det kilde vand frem viiser,
Som qvægned' hendes Søn at hun Gud Herren priiser.
En Engel fører an til Krig Israeliter,
Af Englen, Jacob Kraft faaer, imod Edomiter
En anden villig var, Tobiis, siun at tilføje,
Saa hand vel kunde see paa ny, Guds Himmel-øje
En anden jler fast, til Nazareth, med Lyste

84

Oc der en Jomfru puur, for Mø oc Moder, gryste,
At hun til Verden hiid, en Frelser skulde bære,
Sin Fader, Brudgom bliid oc Broder huld med ære;
Oc at det Jomfru Liif den Herre skuld' omfange
Som Verden faufner al. En anden maae fremgange,
Der *Satan* var forviist, for Frelseren den Sande
Med stoor Ærbødighed, i Ørkens tørre Lande.
I Hafven Christum een Formaner ud at dricke,
Den bittere Dødsens Kalk som Fadren vilde skicke.
En anden sagde dem som Grafven aarle søgte,
At hand opstanden var, oc glæden dem forøgte,
At de der meente før, hand lefde her ej meere,
Ham finge selv at see med Glædskaab stoor oc ære.
En anden mod alt haab et Under aabenbared'
I det hand Fødselen den Døberes forklared'
En anden hastig gaaer, oc morder samme stunde
Hver Søn først baaren, som i *Memphis* findes kunde
Dog blev forskaant hvert huus, hves poster var' anstrøde,
I *Salve gvarde*-sted med Lammets Blod det røde.
For *Jerusolyma* en anden hafver slaget
Senachribs stoore Lejr, oc hannem dermed plaget,
Fordi hand trodselig ej skamdis at ophøje,
De Sølf-afguder blind' ofvr Herren, i det høje.
See Øster-Konge-Mact de stoore stærke Valde,
Omkring Guds hellig Stad, beringde saa med alle,
At neppe Fuglen snar, en udfluct kunde viide,
End sige nogen Mand paa de bedrøfde tiide.
Der *Ezechias* nu en vel forsigtig Herre,
Den jammer vel forstod, som saais forhaand' at være,
Den blodig Børne Krop, oc Undersaatters Lenke,
Sin Dronnings skendsel grof, oc (som hand kunde tænke)
Sit eget Konge-blood, sit Liif i stycker mange,
Det røg-kar uden røg, oc Templens øde gange,
Guds Alter uden Brand, ja Herren uden Ære,
(Sligt kunde snart en Steen oc Stock i Hiertet skære)

85

Sit Hofvet hand da strøer med Ask' oc sine Lender
Behenger med en Sæk, oc sig til HERRen vender,
Som hørde strax hans Bøn, oc udskød med sin straale,

Paa den forbandet Haab, qvartert paa Bierg' oc Dale.
Thi der, om ilden klar, den søfnig Skarvact, hviilte,
Da Gud som Stadens Nød ansaae, vel snart bestilte
Her frem en Fecter kæk, en mæctig Himmel-kæmpe,
Som i Assyrs Lejr gjør liust, den Fiend' at dempe,
Hans Sverd ej nøjdes, een, hvert hug, at slaee til Jore,
Men heele Compagnier, oc Regimenter stoore,
Nu for, nu bag, nu tverts, nu langs, hand vilde haste,
Den eene blodig Haab, paa anden hen at kaste.
Med flucten tænkte hver, sig derfra at unddrage,
Dog det for silde var: som Hverrelvinden fage
Omfløj det skarpe Sverd, i Luften uden arme,
Der vanked' ej Qvarteer; frisk an med største varme:
Oc som Vær-møllen kaad der om oc om sig drejer
Af Stormen stoor bevegde, dog mand ej seer det vejer:
Saa snart den Nat var end oc morgenens Carbunkel,
Brød ud, oc skuggen dref som Libanon gjør dunkel,
Da den Hebræer staaer paa Salems Muure høje,
Seer uden Bue-piil nedlagt med Lystigt øje
Et hundred tusent Mand oc fem til fiirsindstiofve
Af den afgudisk Haab (det zifer kand ej liuge)
Oc saae dog ej den Mand som skarpe Sverdet førde,
Som svingde Fanen rød, oc dem af Marken kørde.
O I Bi-standre troe ô hellige Skyts Herrer,
Af voris Gud udsend', at I med Mact fortærer
Guds Folkes Fiender, hans Kirke saa forsvarer,
At *Satan* eders Haand med klapped ryg forfarer!
O Guds Legater kiær', I maae vel-komne være,
Jeg burd' at tage nu mod eder med stoor ære,
Jeg burd' oc eders Dyd langt ydermere priise,
Ja Gud, som eder frem forskicker, Lof beviise.
Men det nu saa er fat, at jeg skal længer reise,

86

Jeg maatte blifve træt af første Dages Leitse,
Min Færsels Lyst forgik, oc jeg saa slet blef hiemme,
Den søde Dicter-pen, de Sucker Vers at glemme.
Ret som en Vandringsmand, der mange Land' oc Stæder,
Vil gæste vil besee atskilligt Folk oc Sæder,
De tæncker sig oc meen, at Luft er nok forændred,
Naar hand hâr første Dag ofvr sin dør terskel vandret.
Som det gemeenlig vist er paa adskillig Orter,
At vandring længst er vej, fra Moders Huus, til Porte:
Saa vil jeg nu bryd' af, med Aftenbak at hvjile,

Saa jeg i morgen foort ved Hanegal kand iile.